

opus. PA-I-1402-¹³

ACADEMIA PRO INTERLINGUA

— ANNO XXV —

83590

Directore: G. PEANO, prof. in Universitate de Torino - Cavoretto, Torino.

Vicedirectore et Thesaurario: Dr Prof. G. PAGLIERO - Via S. Francesco 44, Torino.

Discussiones, tomo III, N. 3.

20 maio 1912.

PROPOSITIONES IN DISCUSSIONE

Propositiones 1 et 2 de pag. 57, posito in votatione in numero præcedente, mane in discussione, per ratione explicato infra sub N. 10.

Propositione in ultimo numero, pag. 61 N. 3, que redde obligatorio substitutione de *ph* etc. per *f*, hodie facultativo, recipe plus que sex adhæsione: SENTIS, PAGURA, MERIGGI, DEL MONACO, BOND, BERNHAUPT, ORSATTI. Ergo, in fine de currente anno, directione pone in votatione omni variante que recipe sex adhæsione, secundo Statuto § 17, et Regulamento t. I pag. 55-56.

1. — VOCABULARIO

Academia adopta toto vocabulario latino. Ubi vero ist non bene suffice (p. ex. apud res in singulare modo modernos), Academia adopta vocabulos e linguas neoromanos, imo ex alios linguas, cum cautela tamen, ut es proviso per propositione de socio Moeser super vocabulario in " Discussiones ,, 1911 pag. 84 (præcipue in puncto c de ist propositione).

MOESER, SKRABEC, ERNST, HÉLY, SCHWARZ, PINTH, CREUX.

1 bis.

Excepto pauco vocabulos grammaticale, Academia adopta solo vocabulos latino vivente in linguas moderne.

AUTSCHBACH.

Nota de directore.

Puero de duo anno, exprime omni suo idea per circa 50 voce. Homo inculto habe vocabulario de circa 500 voce. Phædro, in libro de fabulas, adopta 1000 voce; Göthe 12000; Shakespeare 15000; Vocabulario anglo de Webster, editione de 1861, habe 80000 voce; et « New Oxford dictionary » consta ex 317000 voce.

Auctores de Volapük, et similes, publica vocabularios de 1000 ad 5000 voce, collecto sine lege determinato. Illos suffice pro usu elementare. Sed absentia de leges generale in collectione de voces, et in orthographia, produce divergentia inter sectatores, et dissolutione de linguas artificiale.

« Academia pro Interlingua » discute regulas pro suo vocabulario in tomo I pag. 4, 10, 14, 16, 41, 58, 77, 91, 149, tomo II pag. 50, 75, 84.

Suo deliberatione principale in 1910, es « Academia adopta omni vocabulo latino-anglo ». Comparatione de vocabularios latino et anglo es in generale, facile. Existe vocabularios scientifico pro isto scopo. Socio Basso publica vocabulario practico, unde es facile de extrahe latino-anglo. Es omni vocabulo latino, id es sine asterisco, et que habe derivato in anglo. Resulta in modo evidente que latino-anglo forma parte principale, 9/10 de vocabulario de interlingua; et que latino-anglo es abbreviatione de vocabulario commune ad latino-italiano-franco-hispano-anglo; id es, « vocabulo latino-anglo » significa « vocabulo internationale ».

Hodie, que ad socios de Academia es claro sensu de vocabulario latino-anglo, nos pote continua definitione de vocabulario de Academia.

Propositione de socio Moeser, et cetero, de adoptione de « toto vocabulario latino », implica adoptione de suo parte jam approbato « latino-anglo ». Propositione Moeser non destrue, sed completa deliberatione de 1910.

Propositione Moeser implica etiam: « Si uno idea non pote es expresso per vocabulo latino-anglo, Academia adopta vocabulo latino, si existe ».

Tunc interlingua, que habe vocabulario internationale, es intelligibile ad primo visu ab omni homo culto de Europa; et in casu dubio, pote es interpretato per solo vocabulario latino.

Academia pote construe tabula de vocabulos non existente in vocabulario etymologico de anglo, et necessario.

Libro « PEANO, Formulario mathematico, anno 1906-09 », que consta ex 413 pagina, es scripto toto cum vocabulos latino-anglo, plus circa 20 voce de internationalitate minore.

Libro « PAGLIERO, Applicationes de Calculo infinitesimale, 1907,

pag. 216 », et plure alio, citato in « Vocabulario commune », pag. 6, es composito in modo simile.

Ergo nos propone:

1 ter.

Academia adopta vocabulos latino: *aut, dum, ergo, et, hic, hoc, ibi, illo, ipso, isto, ita, jam, nam, nunc, parvo, quam, quando, sed, si, tam, tanto, tunc, unde, ut.*

Isto propositione es consequentia de propositione de Moeser, de propositione de Autschbach; et es conforme ad vocabulario internationale de Basso. Ergo me puta suo approbatione maturo.

Tabula de 25 voces præcedente pote es completato ab socios, que pote adde omni vocabulo latino, non internationale, que puta utile. Ce tabula, cum 100 voce in pag. 148 de tomo I de Discussiones 1910, et reproducto in « 100 exemplo de Interlingua » pag. 11, constitue initio de vocabulario de Academia, promisso in 1910, pag. 147 § 5.

Ex comparatione de vocabulario latino, ad usu de scholas, cum vocabulario de Basso, resulta que ³/₄ de vocabulario latino es mortuo, et inutile. Usu de latino mortuo, quando pote es substituto per latino internationale, redde lectura difficile ad illos que ignora latino, et que es majoritate de interlinguistas futuro.

Tabula sequente contine voces grammaticale de latino mortuo, que pote es substituto per forma plus internationale.

a=ab	denuo=de novo	haud=non	quamquam=et si
ac=et	e=ex	ideo=ergo	quoque=et
at=sed	eminus=de longe	igitur=ergo	sicut=ut
atque=et	enim=nam	imo=ante que	tandem=in fine
autem=sed	etsi=et si	mox=subito	tenus=usque ad
demum=in fine	fere=quasi	pæne=quasi	velut=ut
denique=in fine	forte=per casu	pone=post	vero=sed.

Propositione 1 de socio Moeser es complexo. Si vocabulo, pro uno idea, non existe in latino, debe es tracto ex linguas moderno. Ita fac socio Basso, in suo Vocabulario internationale, ubi voces non latino es indicato per asterisco *.

Et existe raro casu, ubi vocabulo latino vive in linguas moderno, cum sensu differente. Collectione de istos vocabulo es utile. Post isto collectione, Academia pote judica de quæstione.

In conclusione, propositione Moeser affirma que vocabulario internationale es latino. Isto veritate, pauco claro in tempore de Volapük, 1880, et Esperanto, 1887, es facto evidente in 1890 per opere de Lott et Liptay. Nostro Academia adopta principio de internationalitate maximo in 1895, et suo vocabulario resulta latino. Additione de pauco elemento non latino ad vocabulario internationale, non muta suo caractere. Ita linguas neolatino non perde isto caractere per additione de pauco vocabulo non latino.

Socios de nostro Academia semper adopta vocabulario latino. Esperanto et derivatos verge ad latinitate. Sed relatione inter vocabulario internationale et latino debe es espresso in modo præciso.

Propositione Moeser affirma que vocabulario internationale optimo, es hodie vocabulario latino ad usu de scholas. Hoc es vero; sed es desiderabile publicatione de vocabularios latino, ad usu de interlinguistas, suppresso latino mortuo et inutile, et addito cetero elemento internationale, et cum indicatione de internationalitate de omni voce.

Nos preca subscriptores de propositione Moeser, de explica suo idea, et de da ad propositione forma, que pote es publicato inter « Deliberationes de Academia ».

Vide infra, pag. 84, scripto de socio Combebiac.

2. — ORTHOGRAPHIA

In vocabulos de Interlingua, derivato ex latino, c ante a o u et consonante es mutato in k.

SENTIS, PAGURA, MERIGGI, DEL MONACO, BOND, BERNHAUPT.

Propositione habe 6 adhæsione. Ergo in fine de anno, nos pone illo in votatione.

3.

Literas duplo es facto simplice. SENTIS, MERIGGI, ORSATTI.

4.

y es mutato in i. ORSATTI.

5.

rh in r. ORSATTI.

Academia tracta de orthographia in t. I pag. 4, 11, 14, 11-20.

26-34, 59, 62, 79, 93, 211-215, t. 2 pag. 9 N. 23, pag. 51, 68, et in articulo sequente de socio Basso, pag. 87.

Interlingua, post variantes proposito in orthographia, conserva caractere de es intelligibile ad primo visu. Sed, in casu dubio, non pote plus es interpretato cum vocabulario latino; vocabulos deformato non es plus latino; Interlingua habe tunc vocabulario artificiale. Nos admira auctores de Volapük, Esperanto, Neutral, Universal, Simplo, Reform-neutral, etc. que publica vocabularios de proprio lingua artificiale. Sed vocabularios artificiale, et si habe idem nomen, es semper discordante.

6. — PHONETICA

Pronuntia de latino es conforme ad pronuntia moderna italiana de latino.

BASSO, AUTSCHBACH, PASCALE, MERIGGI, BOND, SCHWARZ, MOORE, MEYSMANS, CREUX, DEL MONACO, ORSATTI.

« Discussiones » tracta de phonetica in tomo I pag. 12-13, 14, 45, 80, 94, 152, 190, tomo II pag. 30, 52-53. « Pronuntiatione conforme ad antiquo latino », adoptato ab Academia in 1910, es *uno* solutione possibile.

Propositione de socio Basso et cetero, concorda cum deliberatione de Academia in 1910, excepto in *ce, ci, ge, gi, h, s, y, z, ch, ph, th, gli, gn, see, sci, ti, rh.*

6 bis.

c ante e i, sona ts. SENTIS, MOESER.

c es littera que plus varia in linguas naturale. Academia, in 1887, da semper ad *c* valore de *I. ge, gi*; in 1893 da semper valore de *I. ce, ci*, que mane usque 1910, quando Academia da ad illo semper valore de *k*. Secundo propositione 8 de socio Basso, et cetero, incluso Bernhaupt, *ce ci* sona ut in Italiano. Sono *ts* de *c* es tracto ex deutsch.

7. — ARTICULO

Interlingua posside vocabulo *el*, que pote es uso pro verte articulo definito A. D. F. H. I. P.

BASSO, MEYSMANS, HÉLY, TWOMBLY, AUTSCHBACH, FERRANTI, MOORE.

Publicato in t. II pag. 74, 91, 109, t. III pag. 7, 60.

Ultimos scripto, relativo ad articulo, es in tomo II pag. 96-100, 118-121.

7 bis.

Interlingua habe articulo *il*. HARTL, PINTH, BERNHAUPT.
Publicato in tomo II pag. 74.

7 ter.

**Lingua internazional ave quatr artikli: singular *el la*,
plural *le li*.** DEL MONACO.

7 quater.

Interlingua habe articulo generale invariabile *li*, et articulo de genere *lo, la, le, los, las, les*. Ex. *los patres, las matres, les res*. MICHAUX.

8. — CONCORDANTIA

El accordo de adjectivo et de pronomine cum substantivo es facultativo. AUTSCHBACH, BASSO, HARTL, MERIGGI, MOORE, PINTH, BERNHAUPT, MOESER.

Nulla deliberatione de Academia, post 1909, veta concordantia de adjectivo cum substantivo. Plure collaboratore non fac concordantia; es quaestione de gustu, et de gustu nos non debe disputa. Es vero que Volapük habe adjectivo invariabile; et isto regula es semper reproducto in manuales de interlingua, 1893 et 1903. Sed deliberationes de Academia, praecedente 1909, habe solo valore, si uno socio propone adoptione de illos. Ergo hodie, omni auctore de manuale de Interlingua pote scribe ut socio Basso, in « Grammatica de latino internationale » pag. 7:

« Academia pro Interlingua non habe ancora discussio questione de accordo de adjectivo et de pronomine cum substantivo et tamen ista questione es multo importante. Maioritate de interlinguistas es pro *invariabilitate de adjectivo*; minoritate, que prefer bellitudine de lingua ad extrema simplicitate, es pro accordo ».

Ergo, si nullo socio oppone se, nos supprime propositione praecedente, que redde facultativo quod hodie es tale.

8 bis.

El eufonie vocale *e* pro adjectives et pronomines invariable es permissio. AUTSCHBACH, HARTL, MERIGGI.

Publicato in t. III pag. 61.

9. — INFINITIVO

Suffixo *-re* indica infinitivo de verbo.

BERNHAUPT, HARTL, SCHWARZ, PINTH, BOGGERO, BASSO, ERNST, AUTSCHBACH, PASCALE, MOESER, MOORE, DEL MONACO, ORSATTI.
Publicato in t. II pag. 74, 91, 109, t. III pag. 6, 57. Vide propositione sequente.

10. — PARTICIPIO PASSIVO

Suffixo *-to* indica participio passivo.

BERNHAUPT, HARTL, SCHWARZ, PINTH, COMBEBIAC, AUTSCHBACH, PASCALE, MOORE, DEL MONACO.
Publicato in t. II pag. 74, 91, 109, t. III pag. 6, 57.

Contra propositiones 9 et 10, posito in votatione in numero praecedente, pag. 57, socio Michaux propone suspensione, usque post studio de derivatione. Si nullo socio adhære ad suspensione, nos in proximo numero declara propositiones 9 et 10 approbato, cum sensu sequente:

1. Lice supprime vocale finale, et scribe *amar amat*, in loco de *amare amato*.

2. Lice supprime suffixo *-re*, quando scriptore puta illo non necessario; et nos pote supprime suffixo *-to* per inversione.

Exemplo:

propositione es approbato ab Academia
= Academia approba propositione.

3. Academia, per deliberationes 1 et 2, non fixa modo de unione de suffixo ad thema de verbo; non dice si infinitivo de es vale *esse* aut *essere*; si participio de *scribe* es *scripto* aut *scribet*.

*
**

Consocio Pascale scribe ad nos, 12 III 1912:

« Littera *-t* addit ad thema de verbo, indica participio passivo ».

« Rationes. Suffixo *-t* evita discordantia que resulta ex adoptione de *-to*, per ex. in « *matre amato* », « *estimato amica* », exemplos in que genere feminino de vocabulos « *matre* », « *amica* », non concorda cum finale *-o* de participio passivo. De alter parte, introductione de concordantia inter substantivo et adiectivo es complicatione inutile, que redde lingua internationale multo difficile ad omne populos, etiam latinos.

« Expressiones come « matre amat », « estimat amica » non offende sentimento linguistico et simul es multo simplice ad omnes ».

11. — CONJUGATIONE

Suffixo -nte addito ad thema de verbo, indica participio activo

						[aut præsente
»	-ra	»	»	»	»	futuro
»	-ré	»	»	»	»	conditionale
»	-ba	»	»	»	»	præterito.

PASCALE, PINTH.

Grammatica de Basso adopta suffixos præcedente. Academia in 1887 adopta suffixos -ba et -nte. Vide Discussiones t. II pag. 17 N. 87, 58; et 88, 96. Futuro italiano *sentirà* deriva ex L. *sentire habe(t)*. Suffixo -nte habe internationalitate totale. Vide Discussiones t. I pag. 175.

25 socio subscribe propositiones in præsentate fasciculo. Plure alio exprime suo opinione, in modo explicito aut implicito, per articulos speciale.

Nos gaude multo pro activitate de socios, pro interesse que illos habe ad scientia de interlingua, et pro respectu reciproco de opiniones. Divergentia de opinione de socios es multo plus apparente que reale.

In fine de isto anno, nos pone in votatione omni propositione, ad que sex socio adhære, secundo Regulamento.

Pro minue labore de directione, nos preca auctores de propositiones novo, de collige subito sex adhæsione regulamentare.

G. PEANO, *directore.*

G. PAGLIERO, *vice-directore.*

DE VOCABULARIO

Ob invitatio de nostro Director, expono in haec nota aliquae observationes quae breviter expressae erant in mea epistola de assensio ad Academia.

Quamquam adversario sum de linguae artificiales, quum percepi, adhinc aliqui annis, me legere primo visù notae scriptae in latino sine flexione, quas signore Peano ad me mitterat, statui

me adhaerere ad Academia quum liberato essem ab officia de mea professio.

Tribuo autem facilitas cum qua socios legunt scripta in interlingua, quamquam quisque auctor adoptat notabiles varietates in vocabulario et in grammatica, multò magis ad commune cognitio de latino quàm ad internationalitas de vocabulario. Vocabulario latino ad me videtur nostro vero vinculo; quomodo aliter recognosceremus in « lege » deutsche vox « ich lese » et verbo français « je lis »? Itaque adhaererem libenter ad propositiones de consocio Moeser ¹⁾, nam, in praesente, auctores habent nulla facultas de obtinere voces de interlingua quae ad illos necessariae sunt; sic uno vocabulario « interlingua-français » ad me esset inutile quoniam lego interlingua sine contentio et potui uti solum ab latino vocabulario, qui ceterà ad me poene sufficit.

Logica, in linguistica ut in mathematica, nihil magis est quàm una « technique » in se radicitus sterile; una lingua debet, ante omnia, esse « *synthétiquement* expressive », aliter dicto: *esthétique* et id erit tantò magis quàm illa erit ditior ab vocabulario et grammatica.

Bene praedito puer facilè discit una grammatica, dum multi cultos homines non possunt discere un novo vocabulario. Itaque consentio plenè cum consocio Michaux ²⁾ quum scribit: « Elements grammatical non es complicatione. Tali elementes non complica sed da naturalitat et facilitat. Complicatione existat solum in conservatione « de omni formes latini vel de irregularitate moderni ». Nostro consocio addit multò rectè: « On debet electan inter du vies: placean solum ad classicos aut factan lingue facili pro omnes ». Praeterea puto non esse una lingua condita super cognitio de latino, sicut latino sine flexione vel interlingua, ad usum vulgaris; inutile est igitur reddere nimis simplicior grammatica, et nihil obstat ad admissio de omnes flexiones quas possident viventes linguae, sicut indicatio de feminino et de plurale, conjugatio de verbos cum exceptio pro modo passivo; melior solutio autem pro grammaticae questiones constat in maxima libertas et definitio de desinentiae de nomines,

¹⁾ Discussiones, t. II, n. 3, p. 84-85.

²⁾ Discussiones, t. III, n. 1, p. 10.

de infinitivos vel de participios passivos omninò inutile ad me videtur.

Non es tamen dubio quòd latino classico non es apto ad exprimere tota praesente cogitatio et causa autem de haec res constat, non in hoc quod latino possidet in nimio sicut viventes linguae, sed in interdictiones de sua syntaxis, ex quò consequitur paupertas de sermoni facultates est causa de decadentia ¹⁾ et tandem de relictio, dum lingua graeca, qui est magis antiqua, est adhuc plena de vitalitas. DiffRACTIS vinculis de latina syntaxis, restat una lingua romana, ad quae sufficeret adjungere addicio vocabulario, quemadmodum proponit consocio Moeser.

Tale solutio haberet saltem consequentia de solvere praesente rerum status, qui videtur inextricabile, et minùs removere classicos qui difficulter acciperent una lingua nimium differente de latina lingua.

G. COMBEBIAC.

Pronuntiatione de interlingua.

Nemo in terra sci et scirà nunquam in eterno come Cicerone aut Cesare aut alios romanos habe locuto suo lingua. Si famoso Edison esserè existito in illo tempore, nos haberè, per suo phonographo, un idea de modo in que romanos pronuntiaba vocales et consonantes. Sed id non es et nos sci nihil.

Pronuntiatione es affare de aure et non pote es transferto ad posteritate per un lingua moderno que in illo tempore non existeba. Pronuntiatione de omne lingua evolve in modo continuo, et es absurdo, post tam seculos, pretendere de cognoscere uno pronuntiatione que nemo habe audito, et de volere que Interlingua, rejectando omne evolutione facto ab latino in plure seculos, debe es locuto come nostro phantasia (et non veritate, pro que nemo pote probare quale esseba pronuntiatione antiquo) vole attribuere ad antiquo latino. *Ignoto noni pote servire de modello;* ergo non remane ad nos que eligere uno pronuntiatione noto.

Non es dubio que unico medio pro superare omne difficultate es de eligere pronuntiatione italiano de latino in tempore pre-

¹⁾ Manifesto barbarismo, sed utile.

sente, pronuntiatione que es jam adoptato in seminarios de diferente natione, que catholicos de toto mundo acceptarà plus facilmente, que es consiliato ab argumentos historico et etymologico.

Illo que sci facere pronuntiatione meliore es precatò fac suo propositione.

JOSEPH BERNHAUPT.

DE ORTHOGRAPHIA

Inter propositiones nuntiato in *Discussiones*, me vide tendentia de plure socios ad volere approbare un alphabeto phonetico (vide propositiones 2, 3, 5 in numero 2 pag. 61).

Es bono admonere que reforma de alphabeto graphico es argumento diverso de constructione de interlingua. Studios pro reforma de alphabeto pertine ad Societates orthographico, que vive in omne natione, non ad *Academia pro Interlingua*, que habe suo functione delimitato ab proprio nomine.

Constructione de Interlingua aut es philosophico, aut es super base de elementos internationale. Et super isto base uno solo es solutione logico et possibile: *selectione de illo que habe maximo internationalitate.*

Et tunc, gustu aut preferentia personale non habe valore; problema es reducto ad constatione scientifico de omne elemento que habe maximo internationalitate.

a) Propositione 2 (substitutione de *k* ad *c*, ante *a*, *o*, *u*) es contra principio de internationalitate, nam littera *c*, in vocabulos derivato ex latino, es conservato in A. F. H. I. P., solo in D. es — sed non semper — mutato (in D. existe duplice orthographia concurrente: conservatione de *c* et suo substitutione per *k* et *s*). Ergo me non vide possibilitate de triumpho de un lingua internationale que incipe cum ire contra principio commune ad 5 super 6 grande lingua de Europa que habe alphabeto latino.

b) *Ph* es conservato in A. D. F. P. et es substituto per *f* in H. I.; ergo principio de maximo internationalitate pete suo conservatione. Idem pro *th*. Lingua internationale habe jam satis ad combattere pro volere etiam ire ad querere alio difficultate,

introducendo variationes que es contra grande majoritate de linguas. Que fautores de alphabeto phonetico combatte pro suo ideale in linguas nationale; quando isto principio haberà per se maximo internationalitate, nos sequerà illo in modo immediato. Sed nos non pote hodie precedere, si nos non vole reddere impossibile adoptione de lingua internationale. Interlingua triumpharà tam plus facilmente quam minus perturbarà usus nationale.

c) Pro isto rationes me es de opinione favorabile ad substitutione de *æ* et *œ* per *e*. Isto substitutione es adoptato in F. H. I. P. R. et quasi semper in A. (ubi remane solo in ullo voce scientifico); ergo fidelitate ad principio de maximo internationalitate pete substitutione.

d) Circa propositione de « *litteras duplo facto simplice* » isto es artificialismo, que genera ambiguitate in multo vocabulos; isto simplificatione non es internationale, ergo pro argumentos jam exposito non es conveniente adoptare illo in interlingua.

*
**

Questione de alphabeto phonetico es multo importante, sympathico et basato super optimo argumentos. Sed illo es complicato et non pote es soluto cum parvo decisiones partiale de nostro Academia; non es solo questione de modificare aut substituere aliquo littera; questione debe es affrontato in suo totalitate, in suo principio essentielle, non in parvo et partiale substitutione.

UGO BASSO.

Ad "accordo de adiectivo cum substantivo",

A. P. WILFRIDO MOESER.

Dè harmonia inter substantivum eiusque adiectivum in exitu vocabuli, arbitror, quæ sequuntur.

Si quis in Interlingua non tam de industria, quam fortasse magis fortuito, loquendo vel scribendo teneat consuetam illam harmoniam, hoc ne taxetur quasi ut error, sed potius quasi ut latinismus vel neoromanismus, qui tolerari possit sane et eo facilius, quo certius in Interlingua etiam tolerandi erunt vel barbarismi. Præcipue nempe pro Interlingua finis primarius semper is manebit, ut per ipsam artificialem linguam habeamus facultatem, nos invicem loquendo vel scribendo bene, aut saltem

sufficienter, intelligendi, — longe autem minus, ut scribamus et loquamur nimis accurate, nimis subtiliter, nimisque, ut ita dicam, eleganter. Nam rationes modo dictas nos cosmoglottistæ potius bene cedimus, sine invidia, imo libentissime, linguis nationalibus.

Puto autem, optime in praxi discipulos sequi *has* duas regulas simplicissimas: 1°. Exitus meri adiectivi in Interlingua numquam exprimit genus ullum grammaticale, nec merum grammaticale, nec sexum. 2°. In Interlingua *numquam de industria* ratio habenda est harmoniæ inter adiectivum et substantivum, quatenus agitur de exitu vocabuli vel de dicto toto genere grammaticali. — Nam si derelinquimus *has* simplicissimas regulas, incipiet confusio quam maxima, præcipue pro illis discipulis, qui discere debent *simul* fortasse linguam novam artificialem ex altera parte, et linguam fortasse antiquo-latinam ex altera. An prorsus in Interlingua adhibere possumus *totam* harmoniam ut in latino ipso? Certo nequaquam!

Adiicio tamen, posse illa adiectiva, quæ fortasse ipsa acceperint naturam substantivi, et ideo non amplius censenda sint ut mera adiectiva, *omnino bene* habere exitum *-a*, quando e. g. agitur de persona vel sexu femineo, ut contingit in vocibus: *amica, peregrina*, et innumeris aliis, si non amplius habeant naturam meri adiectivi.

Longe autem nimium est, loqui de re « horrenda », si negligatur pro Interlingua harmonia illa consueta, de qua prius fuit sermo, et quæ observatur apud linguas neoromanas et ipsam latinam. Nam mox, imo facile, assuescitur phrasibus, e. g. « *bona patro* » ut in Esperanto, aut « *parvo equa* », « *claro voce* », ut in lingua de Peano et aliorum. — Discipulus ergo omnino sane sequi potest regulas nostras, de quibus supra. Valeat quidem pro linguis naturalibus lex harmoniæ illius, pro Interlingua autem lex ista *de industria melius negligatur*.

Sic saltem, ut puto, eligimus in nostra quæstione inter duo vel plura mala istud, quod est relative minimum.

Quatenus de cetero argumenta modo prolata id permittunt, etiam ego *paululum* possum assentire propositioni 6 (cf. « *Discussiones* » 1912, num. 2, pag. 61), quæ habet: « *El accordo de adiectivo et de pronomine cum substantivo es facultativo* ».

DE INFINITIVO

Ego approba cordiale articulo « Forma de Infinitivo » de socio Boggero. Illo tracta speciale de exceptiones latino, et in generale admitte illas in Interlingua. Sed « suffixo *-re* indica infinitivo de verbo » et « suffixo *-to* indica participio passivo », es propositiones universale, et consequente exclude omni exceptione. Si adoptato, illas recommenda que suffixo *-re* debe esse uso *in omni casu* indicare infinitivo, et que suffixo *-to* debe esse uso *in omni casu* indicare participio passivo, et que nos ne debe uti infinitivos *esse, posse, uti, etc.*, et participios *clauso, scripto, etc.* Illas propositiones recommenda que nos debe deviare ab Latino, et distorquere vocabulos exceptionale. Si systema admirabile de Latino sine flexione fi ita Latino cum flexione minimo, illud degenera præterea ad Latino distorto et arbitrario, nam es arbitrario, simile ad Esperanto, Ido, etc. imponere super systema congruente in se et sine flexione, regulas grammaticale universale quæ rejice omni exceptiones latino. Consequente ego fac propositione contrario sequente:

Suffixo *-re* indica infinitivo, et suffixo *-to* indica participio passivo, *solo in conformitate ad Latino et in verbos novo: e. g. amare, amato; boycottare, boycottato.* (Nos ne debe uti *essere* pro *esse* et *scribeto* pro *scripto*).

Forsan Academia de Interlingua habe jam facto nimis in constructione de regulas universale. Plurale in *-s* es nimis universale; illo falsifica nominativo plurale de omni neutros, et de omni substantivos de primo et secundo declinationes; consequente præjudica scientistas contra Interlingua. Substitutione frequente de thema pro nominativo singulare es jam offensione sufficiente ad scientistas; regula universale pro plurale fac offensione pejore. Secundum Interlingua hodie, *protozoon* debe esse *protozoo*, et plurale *protozoa* debe esse *protozoos*. Sed es nimis precari zoologistas facere istas mutationes deformante. Nos debe, si possibile, reconciliare Interlingua cum nomenclatura scientifico; ego puta que reconciliatione es solo possibile per concessione de interlinguistas. Nos debe forsam adoptare, in omni casu, formas latino pro nominativo, singulare et plurale. Thema sim-

plice pote esse uso pro casus obliquo singulare, et, in substantivos non-neutro, thema plus *-s* pro casus obliquo plurale.

Nomenclatura scientifico consta, pro maximo parte de substantivos; illa contine minimo numero de verbos speciale. Ergo es in magno parte per concessiones in substantivos que scientistas es ad esse conciliato; forsam multo de illos es parato sacrificare magno parte de conjugationes de verbos latino, si nos ne distorque quod es relicto, si nos ne fac regulas universale pro infinitivos et participios. Scientistas tamen ne pote unquam sacrificare forma de suo nomenclatura substantivale; ergo etiam Interlingua ne pote aspirare esse lingua internationale scientifico, nisi illa obvia suo defectus per propius appropinquatione ad Latino.

Forsam es superstitione que *uno* systema ideale de lingua internationale pote convenire *bene* ad omni homine. Nos nunc cognosce que etiam systemates falso de religione et philosophia conveni bene pro multo homines; forsam es simile cum systemates de lingua internationale. Illos qui exige nullo cognitione de Latino pote invenire systema arbitrario de interlingua quod conveni sufficiente ad illos; scientistas tamen ne pote esse satisfacto cum systema quod ne harmoniza cum nomenclatura scientifico, nomenclatura latino.

Latino ipse es interlingua pro eruditos et pedantes qui habe multo otio; *Latino simplicato recte* es interlingua idoneo pro scientistas et philosophos qui ne habe facilitates fieri philologistas perfectos; et forsam *ullo systema, simplice et arbitrario*, pote convenire sufficiente bene pro non-pedantes, non-eruditos, non-scientistas, non-philosophos, et alios.

THOMAS COMMON.

MATRE SPARTANA

Peregrino. Qua es muliere apud il monumento? Illa sede immobile et aspici scuto.

Spartano. Es femina de Lycomedes. Quasi imagine, sculpto ex marmore, illa sede ad sepulcro de suo filio et aspici scuto de illo.

Peregrino. Et quare illa aspici torpido il scuto?

Spartano. Supra isto scuto illos portaba filio in domo ad matre.

Peregrino. Honore ad isto, quia illo morieba glorioso; pulchro es morte pro patria, et hoc consola feminas de Sparta.

Spartano. Sed ista jace in profundo maerore. Sole oriente et occidente vide suo dolores.

Peregrino. In isto casu illa non es filia de Sparta, sed ordinaria muliere.

Spartano. O peregrino, retracta il dicto! illa es magna muliere.

Peregrino. Ut tu monstra ad me res heroico de illa! Laude tunc seque per se ipso.

Spartano. Suo marito cadeba cum isto scuto et supra scuto esseba portato in domo ad conjuge, qua non lacrimaba. Illa educaba filio in juvene heroico, et quando hostes venieba, illa cum oculos sicco donaba ad filio scuto de patre, dicente: « Aliter non revenia, quam portante il scuto, aut exanime portato supra illo ».

Peregrino. Ut nos accede! Ego vole vider illa, que diceba olim isto verbos sublime.

Spartano. Verbos esseba dicto ad eroe. Illo cogitaba: « Ego errerà supra scuto », et curreba ad tumultu de pugna, ubi, cadente supra scuto, precaba: « Antequam ego mori, ut vos porta me supra scuto ad matre! ». Et illos portaba filio supra scuto ad illa. Vidente sua matre, filio adhuc clama: « supra scuto », et mori.

Peregrino. Ah, deploranda muliere! Tuo corde es fracto.

Spartano. Queta illa videba suo morte, queta etiam cultu funerale; illa non ploraba. Sed in omne die, quando dilucesce, illa fugi ex orbo domo, et si ullo cive interroga, « ad ubi? », illa responde claro, grave et quieto: « Ad filio; ad illo ego porta scuto, supra quo illo morieba pro patria ».

PINTH.

MUSICA IN ITALIA

Musica de opera de theatro debe es non solo expressione de statu dramatico, sed etiam debe dare ad verbo illo expressione de voce que cantante da, si es illo persona que exprime. Denique musica de opera debe es vere dramatico. Exemplo insuperabile

de musica dramatico es *Otello* (de VERDI). Sed isto conditione, evidenter necessario, non es sufficiente; ipso debe es conjuncto cum splendido melodia, sine que illo conditione rapraesenta bene ad nos scena, sed musica non conquista ex toto nostro corde, non inebria nostro anima in illo visione in que nos oblivisce taedio, multo frequente, de isto vita!

Barbiere, Norma, Otello es (etsi tipos primo visu dissimile) tres operes praeclaro de musica de que me tracta. Seque operas primario de BELLINI, DONIZETTI, VERDI, et *Ruy-Blas, Gioconda, Mefistofele*.

Sed que dice de novo musica et maxime de musica contemporaneo? In isto musica forma es divite, sed idea es humile! Melodia non es in musica hodierno! Auctores hodiernos feliciter eveni, per doctrina musico, ad exprime scena, sed isto scena... remane scena de theatro, et non da ad nos dulce illusionem de scena vivente, vivente de illo vita que etiam in dolore es grato!

Istos auctores imita WAGNER? Sed cur ipsos non imita, de isto praeclaro viro, musica de *Lohengrin*? Musica de mortes de Sigfrido et de Brunilde in *Crepuscolo de Deos*?

Generaliter isto musica hodierno vive, etsi tempore parvo, propter *réclame* de editores et propter falso sensu de amore proprio, per que omni spectatore non habe animo de male dice, per timore que ipso appare stupido! Certo que aliquo opera hodierno es digno de laude, sicut *Cavalleria Rusticana* et *Manon Lescaut; Bohème* et *Pagliacci* es gratioso. Sed quid dice de alio operas de vivente musicos? Quid es in comparatione non de toto opera de aetate aureo, sed etiam in comparatione solum de exclamatione de *Gioconda* quando extorque veneno ex manu de Laura? Quid in comparatione de « Oh rimembranze....! » de Faust in epilogo de *Mefistofele*? Isto es unico opera vere insigne de auctore vivente!

Genio vere musico ante hodie es complorato CATALANI, de que anima melancholico es transfuso in splendido *Wally*! Quale es futuro de musica in Italia? Me spera bene, maxime si omni es animoso in iudicio de operas. Interim me spera in *Nerone* (de BOTTO)!

G. MARLETTA.

BIBLIOGRAPHIA

A. Michaux, *Étude des projets soumis à l'« Academia pro Interlingua » sur la langue universelle*. Boulogne-sur-mer, 1912, pag. 44.

Isto opusculo de nostro illustre consocio, præsidente de primo congressu esperantista, es dedicato ad socios de nostro Academia, et non es in commercio. Nos age gratias ad auctore pro dono importante, e per ideas que illo explica et elucida.

Pag. 1 de libro explica necessitate de interlingua, per causa de relationes internationale, que rapiditate de communicationes per terra, per mare, et nunc per aere, redde semper plus frequente.

Pag. 2. Omni lingua nationale es symbolo de natione, de patria, et non pote es adoptato ab cetero populos, que vol conserva autonomia, et non servitute. Omni lingua nationale es pleno de irregularitates, que redde studio longo sine utilitate.

Pag. 3. Existe plure lingua artificiale, plus aut minus diffuso, et que es hodie utile instrumento de intercommunicatione. Auctore critica ullo pseudo-linguista, que judica impossibile quod existe.

Interlinguas Esperanto, Neutral, Ido, habe repræsésentantes eminente, apostolos admirabile; sed resultatu comparato cum impensa et labore facto, exanima sectatores. Projectos præcedente non habe qualitates pro commove et suade publico. Absentia de omni regula in orthographia, redde linguas horribile.

Ido scribe *absenta prezenta, sidar rezidar*, etc., quod es multo plus difficile quam latino *absente præsente, side reside*. Simile mixtura repelle erudito, que claude libro, et proclama lingua artificiale contra sensu commune.

Latino simplificato, plus facile que omni alio lingua artificiale, debe obtine adhæsione de omni. Latino es neutro; suo studio es facto in omni natione; unico difficultate es que studio de latino classico es longo. Ergo debe es simplificato, pro usu de interlingua.

Pag. 13 expone plure projecto de latino simplificato.

In « latino sine flexione », omni vocabulo que in latino habe flexione, es reducto ad thema, id es ad vocabulo, suppresso flexione. Per exemplo, accusativos latino:

rosam, pedem, sensum,

habe suffixo commune *-m*, que indica accusativo; illo suppresso, resulta thema

rosa, pede, sensu,

que es ablativo latino. Infinitivos latino:

amare, legere, audire

habe commune suffixo *-re*, que indica infinitivo. Illo suppresso, resulta thema:

ama, lege, audi,

que es imperativo latino. In generale, thema de nomen es ablativo, et de verbo es imperativo. Sed existe exceptiones; vide « Discussiones » t. I pag. 11 et 211-215.

Ce nomenclatura es commune ad grammaticas superiore. Sed existe grammaticas elementare, in Francia, que adopta nomenclatura differente. Ce grammaticas decompone accusativos et infinitivos præcedente ut seque:

ros-am, ped-em, sens-um; am-are, leg-ere, aud-ire,

et voca radicale parte præcedente signo *-*, et suffixos de accusativo *-am, -em, -um*; et de infinitivo *-are, -ere, -ire*. Ce grammaticas da ad lectore illusionem que imperativos *ama, time, audi*, habe vocales *-a -e -i*, que indica imperativo; dum vocales *-a -e -i* es parte integrante de thema, et imperativo coincide cum thema nudo, sine suffixo.

Vocale finale de thema sæpe varia aut evanesce cum flexiones. et in linguas A. D. F. Linguas italo-hispano-portuguez conserva in generale vocale finale. Ergo Academia in 1910 proclama libero conservatione aut suppressione de vocale finale de thema.

Suppressione de vocale finale de thema confunde voces differente, ut *aura, aure, auro*. Vide tomo I pag. 215. Conservatione de vocale finale non elimina omni difficultate; per exemplo *cane* es thema latino, I. *cane*, F. *chien*, que debe es conservato per suo internationalitate. Latino habe secundo thema *cane*, que debe es mutato in *canta*; et tertio thema *cane*, que debe es substituto per « *es canuto* ». Meo « Vocabulario commune » indica vario specie de *cane*, et indica, per caractere typographico speciale, modo de elimina ambiguitate; et « Vocabulario internationale » de Basso contine solo primo thema.

Auctore cita « Universal » de Molenaar, que habe vocabulario homogēneo, toto tracto ex romano, aut neo-latino.

Et « Latino internationale » de socios Meysmans et Basso, que conserva grammatica rudimentale.

In fine, cita « Romanal » de Boningue, jam dato ad socios de Academia. Socio Michaux utiliza omni studio præcedente, ut constructore de aeroplanos adopta omni progressu. Et proponere interlingua, que habe vocabulario homogēneo, finales caracteristico de partes de discursu, derivatione regulare, et orthographia regulare. Orthographia etymologico, dice nostro auctore, es solo que produce concordia.

Pag. 16 reproduce deliberationes de nostro Academia, que in 1887 habe pro scopo de perfectiona Volapük, et que destrue illo. Volapük, ut cetero lingua artificiale, non pote es perfectio-nato; illo servi per aliquo tempore et es substituto per linguas meliore.

Pag. 19. Auctore declara que lege cum facilitate omni specie de interlingua adoptato ab collaboratores de Discussiones; sed desidera que isto linguas es plus simile inter se. Adeptos de latino simplicato es multo numeroso; sed es necesse pro successu, que omni submitte ideas que præfer ad decisionem de Academia, et que obcedi ad voto de majoritate. Consilio optimo!

Pag. 21. Auctore augura pleno successu ad vocabulario de consocio Basso, que redde magno servitio ad interlingua, et que es accepto ab omni cum favore.

Pag. 23. Auctore es contrario ad concordantia de genere grammaticale, causa de confusiones. Generes grammaticale es vario in linguas nationale. Es impossibile de construe uno lingua facile, si nos conserva sexu grammaticale.

Pag. 26. Auctore construe interlingua, que voca *Romanal*. Suo vocabulario es conforme ad deliberationes de Academia. Suo grammatica es publicato in pag. 9-12 de Discussiones, ubi lectore pote vide plure pagina de Romanal.

Articulo es *li*.

Terminationes *o a* pote es adoptato disjuncto, cum valore *mas* et *femina*. Es propositione jam facto plure vice.

Quando latino internationale non suffice, auctore proponere adoptione de latino conforme ad propositiones 3 de præsentem

numero, pag. 77. « Nos inveni illos cum facilitate in vocabularios latino. Adepto que disce, in idem tempore, voces invariabile et thema de variables, toto sine deformatione et cum graphia historico, non perde suo tempore; acquisitione de istos elemento da ad illos ullo eruditione, et gustu de latino classico ».

Pag. 38 tracta de derivatione. Auctore desidera derivatione regulare, et multo simplice. Esperanto tribue ad finale *o* de substantivo, multitudine de valores differente, que genera discussiones et divergentias sine fine. A. adopta principios de Antido: debe es scripto omni elemento necessario et sufficiente; nullo elemento non necessario debe es scripto.

Interlingua « Romanal » es intelligibile ad primo visu; quod es conditione essentielle pro omni interlingua. Aeroplano constructo cum omni industria, sed que non vola, non pote compete cum aeroplano que vola.

In casu dubio, Romanal es intelligibile per solo vocabulario latino, plus elementos grammaticale, exposito in opusculo de 42 pagina, et que pote es reducto ad paucos pagina. Adoptione de isto elementos grammaticale, ad præferentia de cetero systema, es quaestio in parte de gustu. Si majoritate de Academia dividere opinionem de consocio Michaux, unione de interlinguistas es proximo.

In fine de suo libro, auctore fac voto, que Academia pro Interlingua, que jam collige in uno societate adeptos de omni lingua internationale, fi terreno de conciliatione inter differente specie de interlinguistas, in modo que, totos unito, nos pote in fine da fiducia ad publico. Divergentia de opiniones, sæpe plus apparente que reale, tene publico longe ab Idea. Solutione es proximo; depende de nostro unione.

Nos augura que invocatione ad concordia, ad unione, et ad obœdientia ad opinionem de majoritate de Academia, obtine approbatione de interlinguistas; tunc progressu et effectuatione de lingua internationale es immediato.

Folio, *Zeitschrift für allgemeine Sprachkenntnisse*, herausgegeben im Verlage der Zentraldruckerei in Linz, Landstrasse 21. Jahrespreis K. 4,80 = Mk. 4.

N. 10 de 6 aprile 1912, contine « Grammatica de Interlingua », projecto de Bernhaupt, socio fundatore de Academia in 1887,

et auctore de numero libro in Volapük. Quando in 1890, Academia de Volapük scinde se in duo, que seque præsidente Schleyer, aut directore Kerckhoffs, nostro consocio seque præsidente; ambo societate uni se in 1909. Nunc socio Bernhaupt es proclamato emerito, et age gratias pro suo nominatione.

Grammatica de B. adopta vocabulario de Academia 1910. Explica alphabeto, ad que tribue valore concordante in generale cum italiano.

Interlingua, de regula, non habe articulo. In casu de necessitate, B. propone articulos *il, ilo, ila, ils, ilos, ilas*, variable cum genere et numero; tracto ex latino: *illo, illa, illos, illas*.

Additione de finale characteristico ad substantivo, ut es factio in ullo lingua artificiale, es toto inutile et superfluo. Pote es utile indicatione de genere naturale, ut *filio, filia*.

Plurale in *-s*, conforme ad deliberatione de Academia in 1910. In generale, Grammatica de Bernhaupt es illustratione de deliberationes de Academia.

Pro verbo, auctore propone conjugatione longo: *labe, laudab, laudavi, habe laudato, laudabam*, etc. que omni socio pote lege in articulo originale, que es publicatione officiale de Academia. Nos publica uno secundo vice, propositiones que recipe duo adhæsione.

Primavera de directore Hartl, nuntia progressu de Interlingua, sub vario suo forma, et nomen, Perfect, Latino Internationale. Es noto que nomen *Interlingua*, versione de *Volapük*, approbato ab Academia, tomo I pag. 222 anno 1910, es proprietate de Academia, et indica lingua conforme ad deliberationes de Academia. Deliberationes de Academia in 1910 es proximo ad meo « Latino sine flexione », quem me et plure alio adopta in numero publicatione, et que habe grammatica nullo. Plure socio desidera grammatica simplice, sed non nullo.

Numero et importante adhæsione perveni ad directore de Folio.

« Destructione de Luna », de consocio Pinth, es exemplare de stylo in Interlingua elegante et limpidio, ut præsidentes de idem auctore. Nos augura que socio Pinth continua in publicatione de fabulas de idem natura. Verbo, et discussione theoricico, move; exemplo et applicatione in praxi, trahe publico.

N. 11 de 4-5-11 contine grammatica de Interlingua de socio Bernhaupt, que termina per elegante et claro exemplo de Interlingua.

« Folio » explica que parte de articulo interlinguistico es scripto in Beirut, dum bombardamento de italos contra turcos. Nullo bello impedi diffusione de interlingua.

Et pone in evidentia que vario forma de interlingua nunc in usu ab socios de Academia, es intelligibile sine studio, et es subito instrumento utile de intercommunicatione. Vario forma de interlingua verge ad unico systema, que habe pro basi latino, vivente in linguas romano, in anglo et in germanico.

« Mandat international de post » es versione de indicationes que debe es scripto super isto documento, in interlingua, systema Perfect.

Folio publica novo numero adhæsione ad interlingua.

« Conversatione » in interlingua simplice et ultra claro.

In fine, contine textu latino, et versiones in interlingua, typo Perfect de Hartl, et Romanal de Michaux, de Missale relativo ad Pentecoste, ubi apostolos loque in interlingua intelligibile ad omni publico de illo tempore, ut interlingua de hodie.

The International Language, Monatala Revuo en Interlingua ed Angla. Redaktero-Editero: Gerald A. Moore, 32, Cleveland Square, London, W. — Abono por 1 Yaro: Britania 3 sh., Exter Britania 1 dol., fr. 5, M. 4.

April, 1912. *Summario*: English as an International Language, by Prof. Guérard. - Bilingual Populo - Concernente el « Latino Internationale » - Rapido Treno 23, de J. B. Pinth - Bibliographio - Deliberationes de Academia, usque 1911 - Academia pro Interlingua.

Progress, Jurnal pro interessi international in cosmolingue practical Reform-Neutral. Redactor W. Rosenberger, St. Petersburg V. O.. Bolshoy 5. N. 2, Mars 1912.

W. Rosenberger. 1° *Lehrbuch der praktischen Weltsprache Reform-Neutral*. 2° *Cours de la langue universelle pratique Reform-Neutral*, 3° *Manual of the practical Universal Language Reform-Neutral*, co peface del prof. dr. J. Baudouin de Courtenay e co vocabular de 10000 vocabuli. Rascher & Co, Zürich & Leipzig 1912, à 2,50 franchi.

Mondo, Redaktero P. Ahlberg, 37 Surbrunnsgatan, Stockholm Va.
Januari-Februari 1912, abonpreco fr. 4,75.

Lingvo Kosmopolita, Redakcio 22 rue du Centre, Plainpalais, Genève.
Jen. Febr. Marto 1912, abonprezo fr. 2.

Idano. Redaktisto: Pastor Fr. Schneeberger, Lüsslingen (Suiso). Bezugspreis: 12 Monate M. 3 (Fr. 3,75). — Februaro 1912: Evoluco di la Linguo internaciona - Pri la vortordino - Die wahren Prinzipien der Hilfssprache - Konsequo di l'adopto di la prefixo -ri vice re- - Materio, stofa - « La Ponto » e la linguo internaciona - Was nützt Ido dem Kaufmann? - Linguo internaciona por la chinani - Ido en Legifo - Mea onklo Podger - La « stono de Bologna » kom predikanta talismano - Nuvaji pri radiotelegrafado - La konsolo di la saji - Pastoralo historio de Rawil - Letro pri la milito - Antido e Konkordo - La leono e la muso - « Sukcesoi! » - Humurajo - Nia movado - Journali - Oficiala parto.

Annales du Progrès, Boulevard Carnot 18, Cannes. Abonnement fr. 5.

Il Grido del Popolo, Torino, Corso Siccardi 12, in numero de 16 martio 1912 contine articulo « Pro lingua internationale », ubi direttore explica statu actuale de problema, et historia de « Academia pro Interlingua ».

Activo de Societate.

FERTER René, 93 rue Lepic, PARIS 18	10
FIELD Thomas Y., 1630 Sansom Str., PHILADELPHIA PA. U. S. A.	10
GRILLON A. M., Prof., 1221 So. 57 Str., PHILADELPHIA PA. U.S.A.	10
JORDAN C., Directeur du Bureau Hongrois de Calculs Sismologiques, Lisznyaiutca 15, BUDAPEST	15
KOZLOWSKI W. M., Dr. boîte postale 180, VARSOVIE	10
MALERBA Pasquale, Prof. Medico, via S. Anna dei Lombardi 44, NAPOLI	10
SHMURLO Wladimir, Krebsstr. 11, RIGA (Russia)	10
SIÉGER H., Prof. École réale a REVAL (Russia)	10
SOLERI Elvio, Ingegnere, via Maria Vittoria 52, TORINO	10
TERRONE Leonardo, 764 So. 9 Str., PHILADELPHIA PA. U. S. A.	10
WARD Nichols, 1306 Fitzwater Str., PHILADELPHIA PA. U. S. A.	10

Totale Fr. 115

Totale præcedente 4347

Totale generale Fr. 4462

